

[Justitsministeren.]

rigtigt. Jeg sagde med Hensyn til de Zeitfreiwillige: lad os vente og se Tiden an, navnlig da Rigsadvokaten i sit Cirkulære af 23. November pegede paa, at man ikke var naaet saa vidt i Undersøgelsen af disse Sager, at man kunde forsvare at fremme dem til Dom. Lad os vente lidt, sagde jeg, og faa Undersøgelserne ført til Bunds, saa meget mere som vi staar over for en Revision af Loven. Derimod gav jeg med Hensyn til Frontkæmperne lidt over Midten af December Maaned Ordre til, at man skulde fremme disse Sager saa hurtigt som muligt. Herefter vil det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen og andre se, at de Bebrejdelser, de rejser imod mig med Hensyn til ikke at have fremmet Frontkæmpersagerne, er uden Grund i Virkeligheden og ganske forkerter.

Det er Forholdet, som det foreligger med Hensyn til Tiltalefrafald, og jeg er sikker paa, at enhver, der nøje vil følge denne Dokumentation, og enhver, der nu har lyttet til, hvad jeg har sagt om, at det var umuligt at indføre en ny Praksis, efter at Folk havde siddet arresteret et halvt Aar, sigtet for disse Overtrædelser, vil give mig Ret i, at jeg kunde ikke følge anden Fremgangsmaade. Og enhver maa indrømme, at hvis der ikke er sket Tiltalefrafald i saa stort Omfang, som det burde være sket, ligger Fejlen hos den foregaaende Justitsminister, ligger Fejlen i de Linier, han afstak ved sin Skrivelse af 11. August.

I øvrigt er der det mærkelige, at det er ikke mig, der angriber den ærede forhenværende Justitsminister; jeg har i meget ringe Grad kritiseret det ærede Medlem, navnlig fordi jeg mener, at man ikke alt for meget skal prøve paa at slaa sig til Ridder paa Kritik af sin Forgænger i Embedet. Det er det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, der har kritiseret den ærede forhenværende Justitsminister, og for at bringe sig selv i Salveten gaar det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen i Stedet for at forsvare sine Handlinger ud i et Angreb paa mig, et ganske ubegrundet og urigtigt Angreb.

Saa kommer vi til det andet Spørgsmaal, Løsladelse af Varetægtsfanger. Jeg kan ikke hitte Rede i, hvad det egentlig er, det ærede Medlem ønsker, jeg skal gøre. Jeg sagde i mit Indlæg i Formiddags, at det ærede Medlem havde beskaaret den paagældende Lov, saa den ingen Betydning fik for mig, og jeg sagde, det ærede Medlem havde selv haanende udtalt, at denne Lov var intet blevet værd og ingen Betydning havde faaet. Saa vidt jeg forstod, gentog det ærede Medlem det heroppe, men det ærede Medlem afbrød

mig i Formiddags og sagde: Hvor har jeg sagt, at denne Lov ingen Betydning fik efter den Form, hvori den kom til at foreligge? Er det ikke rigtigt? Vil det ærede Medlem vedkende sig den Udtalelse, at denne Lov ingen Betydning fik? Det ærede Medlem vil ikke svare. Det ærede Medlem er klogere, end han var i Formiddags, da han afbrød mig og sagde, det ikke var rigtigt; det ærede Medlem havde ikke paa noget Tidspunkt sagt, at denne Lov, som det ærede Medlem fuldstændig havde beskaaret, var nytteløs. Det havde det ærede Medlem aldrig sagt.

Jo, det har det ærede Medlem sagt. Det ærede Medlem har bl. a. sagt i Folketinget den 12. Februar, det staar Sp. 2458: „dernæst at den højtærede Justitsministers for ikke længe siden fremsatte Forslag om Masseløsladelser — som Hurwitz-Kommisjonen havde billiget — fik den Skæbne paa Rigsdagen, at der ingenting kom ud af det.“ (*Busch-Jensen*: Ja, Masseløsladelser!). Det ærede Medlem siger, at jeg fremsatte Forslag om Masseløsladelser, men at Forslaget fik den Skæbne, at der ingenting kom ud af det (*Busch-Jensen*: Det gik nemlig ud!). Det gik aldeles ikke ud. Mit Forslag tog aldeles ikke Sigte paa Masseløsladelser, det gik ud paa Løsladelser af Varetægtsfanger, som Domstolene og Anklagemyndigheden efter de foretagne Undersøgelser ikke mente vilde frembyde nogen Fare ved Løsladelse, altsaa et Forslag om Løsladelse efter individuel Prøvelse. Men det ærede Medlem paastaar, at dette Forslag fik den Skæbne paa Rigsdagen, at der ingen Ting kom ud af det (*Busch-Jensen*: Forslaget om Masseløsladelser!). Om Masseløsladelser, bliver det ærede Medlem ved med at sige. Det ærede Medlem siger, som man kan se i Rigsdagstidende, at der kom ingen Ting ud af Forslag om Masseløsladelser, og da Forslaget ikke gik ud paa Masseløsladelser, men gik ud paa individuelle Løsladelser, og det ærede Medlem siger, at der ikke kom noget ud af det, maa man deraf forstaa, at det ærede Medlem mener, at Forslaget er betydningsløst.

Efter at det ærede Medlem har sagt, at Forslaget var betydningsløst, bebrejder han mig, at jeg ikke har løsladt i større Udstrækning efter dette betydningsløse Forslag. Det ærede Medlem siger, at det er en Fejl, at Justitsministeren ikke har løsladt i større Udstrækning. I Kraft af hvad skulde jeg have løsladt i større Udstrækning? Efter det Forslag, som det ærede Medlem roser sig af at have gjort betydningsløst?

Og naar jeg saa endelig har løsladt i nogle Tilfælde i Sønderjylland, siger det